

(204. 1.)

BRIEF VAN DEN MINISTER VAN OORLOG.

Aan
Zijne Excellentie den Minister van Staat,
Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal.

's GRAVENHAGE, 26 Juni 1903.

Ter voldoening aan het verzoek van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, mij ter kennis gebracht bij Uwer Excellentie's schrijven van 22 dezer, n°. 124, heb ik, onder terugzending van het daarbij ontvangen adres, de eer het navolgende mede te deelen.

De weduwe J. DORPMANS, geboren J. VAN LOOIJEN, te Hoogvliet, wendde zich, onder dagteekening van 17 Februari 1902, tot Hare Majesteit de Koningin, met een verzoek om voor haren zoon GERARDUS, loteling der lichting van 1902 uit genoemde gemeente, ontheffing van den werkelijken dienst te erlangen, of wel tijdens den duur van dezen dienst eene geldelijke vergoeding te mogen ontvangen.

Dit verzoekschrift werd vanwege Hare Majesteit gerenvoeyd aan het Departement van Oorlog, waar het inkwam den 21sten d. a. v. Daags daarna werd het gezonden aan den Commissaris der Koningin in Zuidholland, met verzoek om bericht, considerantiën en advies, welke autoriteit het op hare beurt tot gelijk einde in handen stelde van burgemeester en wethouders van Hoogvliet.

Den 10den Maart kwam het request, vergezeld van de adviezen van den Commissaris der Koningin en van het college vorennoemd, terug aan het Departement.

Uit de overgelegde bescheiden bleek o. a., dat adressante, bij het onderzoek naar hare huishoudelijke omstandigheden, begonnen was met eene minder juiste opgave te doen, door aanvankelijk te verklaren, dat er eene hypotheek rustte op een haar in eigendom behoorend huisje, terwijl bij nader onderzoek bleek, dat zij slechts eene schuld had van f 25, waarvan zij jaarlijks f 1,25 rente had te betalen.

Burgemeester en wethouders adviseerden tot inwilliging, de Commissaris der Koningin tot afwijzing van het verzoek. Op grond van de, bij bedoelde bescheiden verstrekte, gegevens vereenigde ik mij met het advies van den Commissaris der Koningin, zoodat onder dagteekening van 12 Maart 1902, eene afwijzende beschikking van het Departement uitging, met welke beschikking het eerste request van adressante was afgedaan.

Onder dagteekening van 19 Augustus 1902 richtte adressante tot Hare Majesteit de Koningin een tweede request, houdende verzoek als het eerste. Aangezien in het tweede request werd verklaard, dat het adressante dikwijls aan het allernoodigste ontbrak, werd tot een nieuw onderzoek besloten en dientengevolge dit adres, dat 22 Augustus van het Kabinet der Koningin werd ontvangen, den dag daaraanvolgende gezonden aan evengenoemden Commissaris der Koningin.

8 September d. a. v. werden bij het Departement van Oorlog de resultaten van het tweede onderzoek ontvangen. De uitge-

brachte adviezen luiden thans beide tot het toekennen van eene geldelijke vergoeding. In overeenstemming met deze adviezen werd dan ook bij beschikking van 12 September aan adressante te kennen gegeven, dat het verzoek om ontheffing werd afge-
wezen, doch dat termen werden gevonden om aan haar gezin eene geldelijke vergoeding toe te kennen, mits zij zich nog nader daartoe met een door haren zoon, den loteling, mede-onder-
teekend request tot mij wendde.

Zoodanig request kwam 26 September 1902 in, en 1 October volgde de toekenning van eene vergoeding van veertien gulden voor elke dertig dagen welke haar zoon onder de wapenen zou doorbrengen.

20 November 1902 ontving ik rechtstreeks van adressante een adres, waarin zij haar beklag deed, slechts f 21 ontvangen te hebben aan vergoeding. Dit adres werd twee dagen later toegezonden aan den korpscommandant van bedoelden loteling, met opdracht aan adressante spoedig te doen toekomen het bedrag waarop zij behalve deze f 21 nog aanspraak had, en met verzoek mij ter zake in te lichten.

Uit een schrijven van dezen korpscommandant dd. 2 December 1902 bleek, dat vorengenoemde aanschrijving van 1 October betrekkelijk het toekennen van bedoelde vergoeding door de hoofdadministratie van het korps niet was opgevat in dien zin, dat de vergoeding moest worden uitbetaald ook over den tijd dien de milicien reeds in werkelijken dienst had doorgebracht, doch dat, bij de verzending van dat schrijven, aan adressante reeds was uitbetaald het volle bedrag waarop zij krachtens de aanschrijving aanspraak kon maken.

Uit het vorenstaande moge blijken, dat adressante inderdaad heeft ingediend vier requesten, welke alle, blijkens de hiervoren vermelde dagteekeningen, bij het Departement van Oorlog met bekwaam spoed zijn behandeld.

Adressante verzuimde echter te doen uitkomen, dat haar eerste request, bij beschikking van 12 Maart 1902, alzo nog vóór de inlijving van haren zoon, finaal was afgedaan. Aan de afwijzing van haar verzoek droeg zij voorts zelve niet weinig bij door het niet dadelijk verstrekken van geheel betrouwbare gegevens. Tevens verliest zij uit het oog, dat, na deze afwijzende beschikking, zij meer dan vijf volle maanden heeft laten verlopen, alvorens zich met een nieuw request tot de Koningin te wenden. Voor zoodanig tijdverzuim kan geen wijziging der Militiewet of van de bepalingen betrekkelijk vergoeding baten. Minder juiste opvattingen, als van vorenbedoelde hoofdadministratie, zijn te betreuren, doch zullen zich, hoe langer deze bepalingen in werking zijn, steeds zeldzamer voordoen.

Tijd voor een grondig onderzoek zal er echter altijd moeten zijn. De talrijkheid der aanvragen staat niet zelden aan eene spoedige afdoening in de weg.

Evenwel zal totstandkoming van het thans bij de Kamer ingekomen wetsvoorstel tot wijziging en aanvulling van eenige bepalingen der Militiewet 1901 (Gedrukte Stukken 1902—1903, n°. 197) eenige vereenvoudiging en daarmee eene bespoediging in de afdoening der aanvragen om ontheffing of vergoeding ten gevolge hebben.

De Minister van Staat,
Minister van Oorlog,

J. W. BERGANSIUS.